

„Fussuk meg kitartással az előttünk lévő pályát!”

T. Austin-Sparks

Austin-Sparks.Net - Chapter 1 - The Race

„Fussuk meg kitartással az előttünk lévő pályát. Tekintsünk föl a hit szerzőjére és beteljesítőjére, Jézusra” (Héb 12,1-2, Békés-Dalos ford.).

„Nem tudjátok, hogy a pályán futók közül, habár mindnyájan futnak, mégis csak egy nyer pályadíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek!” (1Kor 9,24 – Csia).

„Jól futottatok; kicsoda gátolt meg titeket (...)? (Gal 5,7 – Károli).

„Fussuk meg”! Nem is annyira a futás vagy a verseny a lényeg, hanem a végcél, a pályadíj. Mi a célja a futásunknak? Az ezzel kapcsolatos elképzelések igen különbözőek, az evangélium hirdetése pedig legtöbbször pusztán a bűnbocsánatra és a mennybemenetelre szorítkozik. Amikor azonban az Újszövetséghez fordulunk – mely a végső tekintély ebben a kérdésben –, azt látjuk, hogy habár a menny, a dicsőség és az áldások is beletartoznak, de a valódi cél egy Személy. A pályadíjról kiderül, hogy az egy személy, és ez a személy nem más, mint az Úr Jézus Krisztus. A Hébererekhez írt levélnek ezen a pontján már összegzést és buzdítást olvasunk, de ahhoz, hogy megérthessük e felszólítás erejét, nyilvánvalóan vissza kell mennünk e csodálatos írás elejéig.

A levél kezdetén az Úr Jézus személyének két-három jól ismert bemutatása egyikét találjuk. Biztosra veszem, hogy ha nem is Pál írta valójában, az író Pál iskolájához tartozott, különösen ami Krisztus páratlan nagyságának felfogását illeti. Az első öt versben Isten Fiának kimagaslóan szép bemutatását látjuk. Erre a Fiúra – Jézusra – kell néznünk, miközben futunk. Ő a cél: Ő a pályadíj! A levél legfőbb célja, hogy bemutassa az isteni teljességet és bevégeztséget Isten Fiában, és ezt a hit elé tárja, hogy a hit ezt megragadhassa és magáévá tehesse. Teljesség Krisztusban – mindenek egybefoglalása Őbenne. Bevégeztség Krisztusban – mindenek beteljesedése és megvalósulása Őbenne. Majd részletesebben megvizsgálja, hogy mi Ő, és mit tett; mi az Ő sokrétű képessége és szolgálata mint az Isten Fia; majd pedig arra buzdít, hogy mindezt jól szem előtt tartsuk, és fussuk meg a versenypályánkat úgy, hogy mindvégig a Krisztusban való teljesség és bevégeztség legyen a célunk. Földi életünk nem lesz elegendő arra, hogy elérjük ezt: az örökkévalóságra lesz szükség ahhoz, hogy felfedezzük, valójában mit jelent a teljesség.

Ha a cél és a pályadíj Krisztus, akkor a verseny abból fog állni, hogy legyőzzük mindazt, ami nem Krisztus. A keresztény élet nem más, mint pályafutás, még hozzá igen fárasztó és küzdelmes pályafutás, mely a lehető legnagyobb összpontosítást, odaszentelést és önátadást követeli meg tőlünk. Hiszen nem lehetséges semmilyen előrehaladás, hacsak nincs valami, ami ellen dolgozni kell, és bármily furcsának tűnjék is, a súrlódás szinte elengedhetetlennek tűnik a haladáshoz. Az ember nem futhat a jégen, és csak lassan és rossz határfokkal juthat előre mély homokban. Kell valami, ami ellen nyomást gyakorolhatunk, valami, ami az embenek ellentart, aminek ellen kell állni és amit le kell győzni. A versenyfutásunk tehát erről a győzelemről szól, és legfőképpen arról, hogy a természetest a szellemivel győzzük le. Tanulmányozott három szövegünkben három területet láthatunk, ahol erre a győzelemre van szükség a keresztény életben. Három ellentétpárt találunk.

1. Természetes értelem vagy a Szellem gondolata

Nézzük meg először, Pál mit mond a keresztény versenyfutásról a korinthusi levélben. Felszólította őket, hogy fussanak, és később hozzátette: „Én azért futok” (1Kor 9,26). Nem kell túl sokáig vizsgálódnunk, hogy felfedezzük, mi ellen kellett versenyt futnia annak, aki az akkori korinthusiak között élt. A levél a szellemi ember és a természetes ember közötti teljes ellentéttel kezdődik, és megmutatja, hogy ebben a versenyben a szellemi embernek a természetes ellen kell futnia, és le kell győznie. Figyelünk kell arra, hogy nem arról van szó, hogy a természetes embert a természetes emberrel győzzük le – ez ugyanis reménytelen vállalkozás. Nem, a szellemi ember az új teremtés embere, Szellemtől született, és most a keresztény ember legmélyebb belső valósága. Arról van szó, hogy a keresztény ember lényén belül egyaránt ott létezik a természetes ember, aki mindig akadályozza Isten szándékait, valamint a „szív elrejtett embere”, akit a Szellem gondolata vezérel. A pályadíj elnyerése pedig annak az eredménye, hogy milyen mértékben növekedett az, ami Krisztusból való az ember életében, és hogy mennyire hagyta el, gyakran küzdelem által azt, ami nincs Krisztusból.

A levél nagy részében azt láthatjuk, hogyan viselkedik a természetes gondolkodás az Isten dolgaiban. A keresztények egymással való közössége, sőt, még az Úr asztala és a szellemi élet sok más fontos eleme is összekuszálódott és elhomályosodott, mert a korinthusiakat a saját természetes gondolkodásmódjuk irányította. Természetes értelmünk nagy akadályt jelent a versenyben, melyet futunk, minduntalan felbukkan a maga komplexusaival, érveléseivel, érdekeivel és módszereivel. Amikor a korinthusiak bekerültek a gyülekezetbe, elhagyták nyilvánvaló bűneiket, de áthozták magukkal ebbe az új tartományba is a régi, természetes gondolkodásmódot és logikát, amely a világhoz tartozott, nem pedig Isten Szelleméhez. Az apostol azonban rájuk szólt: „Bennünk ellenben Krisztus értelme van” (1Kor 2,16), így buzdította őket, hogy engedjék a keresztet a természetes és a szellemi gondolkodás közé állni.

Csakis úgy juthatunk el a Krisztus teljességére, ha elhagyjuk a természetes emberi gondolkodást, és egyre inkább a Krisztus értelmének útján haladunk előre. Mindenről, minden egyes értékítéléről, minden következtetésről, minden helyzetértékelésről, minden véleményről meg kell kérdeznünk az Urat: „Ez a Te gondolatod, Uram, vagy az enyém?” Néha úgy érezhetjük, hogy a legszilárdabb alapunk van arra, hogy egy bizonyos magatartást tanúsítsunk, vagy egy bizonyos következtetésre jussunk; úgy érezhetjük, hogy minden bizonyíték a birtokunkban van, ezért teljesen meg vagyunk győződve; és mégis lehet, hogy tévedünk.

Az ember, aki a korinthusi levelet írta, mély és keserű tapasztalatok árán jött rá, hogy ez így van. „Én természetesen azt gondoltam magamban, hogy a názáreti Jézus neve ellen sokat kell cselekednem” – mondta a Csel 26,9-ben. Senki nem volt, aki jobban meg lett volna győződve ügye helyességéről, mint a tarzusi Saul. A benne végbement gyökeres fordulat, amikor Krisztushoz tért, ezt mondatta vele: „Gondolkodásmódom tekintetében mindvégig tévedtem.” E vallástétel után jól haladhatott előre a versenyben, mert mindig kész volt gondolkodását megfeszített Ura ítélelhozatali hatásköre alá vonni. Ez a szellemi előrehaladás útja. Nem juthatunk túl messzire úgy, hogy közben a saját véleményünkhöz és a saját következtetéseinkhez ragaszkodunk, még ha mások támogatnak is ezekben; meg kell tanulnunk legyőzni természetes értelmünket a Krisztus értelmének való alávetés által. Ez elengedhetetlen, ha fejlődni szeretnénk szellemileg. A szellemi fejlődés pedig Krisztus növekedését jelenti – ezen kívül nincs más.

2. Természetes érzelmek vagy Krisztus szeretete

Pál azt írta a galatáknak: „Jól futottatok, mi akadályozott meg benneteket (...)?” Valami közbejött, és megakasztotta futásukat a szellemi küzdőtéren. Olyan súlyos dolog volt ez, hogy Pált lényé legmélyéig felkavarta. Úgy tűnik, hogy a galaták esetében is megint a természetes ember volt a tettes, de ezúttal a természetes érzelmek területén. Abban az állapotban lehettek, amely a köves helyre, a sekély talajba esett magnak felel meg Krisztus példázatában. A magot azonnal és örömmel befogadták, de azután a gyümölcsstermés elmaradt. Vannak, akik így indulnak, nagy lelkesedéssel, és nagy felhajtással maguk körül, de azután nem haladnak állhatatosan tovább.

Ezek a galaták ilyenek voltak; rendkívül erőteljesen reagáltak, hangosan bizonygatták odaadásukat, de azután nagyon gyorsan kiszálltak a versenyből. Hogy miért? Mert az érzelmeik, az érzéseik szerint éltek, és ezek változékonyak voltak. Ez lehet persze vérmérséklet kérdése is, de valószínűleg legtöbbünkben megtalálható valami hasonló tulajdonság. Válaszolunk egy felhívásra, valamilyen erőteljes érzelm hatására alá kerülünk, aztán meglankadunk. Az Úr Jézus szavaival élve: „Amint nyomorgatás vagy üldözés támad (...), azonnal megtántorodik” (Mt 13,21).

Világos tehát, hogy ha mindvégig ki akarunk tartani, akkor a természetes érzelmi életünknel nagyobb erőre van szükségünk. Az egyetlen reményünk, hogy ránk is igaz lehet, ami Pálra: „Krisztus szeretete szorongat” (2Kor 5,14). A szeretet hatóerejének kérdésében elmondhatatlan a különbség a természetes és a szellemi között. Az a szó, amelyet „szorongat”-nak fordítanak, ugyanaz, amelyet Jézus letartóztatásánál használ az ige, amikor azt mondja: „azok a férfiak, akik *FOGVA TARTOTTÁK* Jézust” (Lk 22,63). Megragadták, nem hagyták, hogy elmeneküljön, főnyereménynek tartották, és jutalmat vártak a letartóztatásáért. Ugyanígy kell Krisztus szeretetének megragadnia és fogva tartania minket, a Szellem hatalmas erejével győzedelmeskedve természetes érzelmeink fölött. Érzéseink jönnek és mennek; időnként erősek lehetnek, de olykor nagyon el is gyengülhetnek. Ha nem ismerünk valamit Krisztus szeretetének hatalmas szorításából, soha nem fogjuk végigfutni ezt a megerősítő pályát. Hiszen Krisztus szeretete jelenti Krisztus teljességét. Ha végül eljutunk erre a teljességre, az csakis az Ő szeretetének szorítása és megtartó ereje által történhet.

„Jól futottatok; ki akadályozott meg benneteket?” A válasz az, hogy TI voltatok, akik a saját érzéseitek erejéből futottatok; Isten hívására adott lelkes válaszképpen futottatok, mert valamikor hatással volt az érzelmeitekre.

A galatákhoz írt levél a Szent Szellem helyét hivatott hangsúlyozni a hívő ember életében, mert egyedül Ő képes ellátni bennünket a szeretet szükséges energiájával ahhoz, hogy jól fussunk tovább.

3. A természetes akarat vagy Isten akarata

Harmadik szövegrészletünk a Héberékhez írt levélből származik, és felszólítás formájában hangzik el: „Fussuk meg (...)”! Párhuzamot von Izraellel a pusztában, mint akik azokat példázzák, akik elindultak, de soha nem fejezték be a versenyt. Mi volt velük a baj? Van egy utalás az igében, ami kudarcuk titkos magjára tapinthat: „(...) nemzedék, amelynek szíve nem volt szilárd, és szelleme sem volt hű Isten iránt” (Zsolt 78,8). Ez úgy tűnik, hogy az akarat dolgában bekövetkezett valamilyen bukásra utal. Igaz, hogy a héberék, akiknek a levél íródott, megbotolhattak a természetes értelem és a természetes érzelmek területén, de a fő elesésük – mint Izrael esetében régen – az akarat területén

történt. Akár gyengének, akár erősnek tartjuk ezt a természetes akaratot, alattomos hatással van a szellemi életünkre.

Valódi előrehaladás csak úgy lehetséges, ha ezt a természetes akaratot félretesszük Isten akaratáért. Hitünk nagy Szerzője ezen az alapon indulhatott el az Ő pályáján: „Íme, itt vagyok (...), hogy cselekedjem a te akaratodat, Istenem” (Héb 10,7). Micsoda küzdelmet kellett vívnia, hogy hű maradjon Isten akaratához! Még az Ő esetében is volt, amit alá kellett vetni vagy félretenni, pedig az Ővé tökéletes természet volt. A mi természetünk messze nem tökéletes, így nyilvánvaló, hogy Isten akaratának le kell győznie bennünket, ha előre akarunk haladni a pályán.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy csak azért lehet lehetőségünk arra, hogy megismerjük Krisztus e mindent átfogó teljességét, mert Ő végtelenül képes az elengedésre. Ha nem így lenne, soha nem jött volna el hozzánk. Ha nem így lenne, soha nem tűrte volna el ezt a földi életet egyetlen napig sem. *Krisztus mindent átfogó teljessége azért jöhetett el hozzánk, mert Ő végtelenül képes az elengedésre. A dicsőségének letételéről, az Önmaga megüresítéséről, a megaláztatásáról, a kereszthaláláról szóló történet soha nem íródott volna meg, ha nem lett volna képes minden ponton az elengedésre, és arra, hogy elfogadja Isten akaratát. „Ezért Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki...” (Fil 2,9). Isten akkor ad, amikor mi elengedünk. Akkor „fussuk meg kitartással”!*